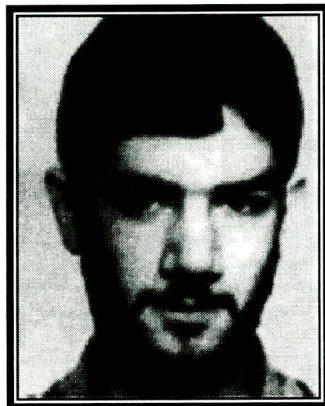

טוראי יובל הראל ז"ל

בן חייה וויסף
נולד בירושלים
בתאריך ד' בטבת תשכ"ג, 30/12/1962
התגורר בירושלים
התגייס בינואר 1981
שרת בחטיבת הנח"ל
נפל במלחמה שלום הגליל
בתאריך י"ט בסיוון תשמ"ב, 10/6/1982
נקבר בהר הרצל

אזר: א חלקה: 21 שורה: 4 קבר: 6
הותיר אחוריו הוריהם ואח

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן חייה וויסף, נולד ביום ג' בטבת תשכ"ג (30.12.1962) בירושלים ולמד בבית-הספר היסודי על-שם זלמן ארן. המשיך וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון "אורט נביים", בмагמת אדריכלות. בכל שנות לימודיו צוין לשבח כתלמיד מעולה וכadam מיוחד. הוא זכה בפרסים רבים על עבודותיו המצוינות בנושא אדריכלות ורטוט-בנייה, והוענקו לו תעוזות על הצעינותו הכלכלית בלימודים.

אפשר לתארו, על דרך החיבור, כנער "שידו בכלל": הוא שקד על לימודיו והתעמק בכל נושא שנלמד בכיתה. בחידונים שנערכו בבית-הספר ונש布ו על נושאים כמו הגליל והגולן, הנגב והערבה - היה תמיד ראשון הפותרים. חיבוריו בבחינות הגמר בהבעה דנו בציונות ובתקמידו של כל אדם בארץ ושיקפו נאמנה את דעותיו הנחרצות לגבי תופעת הירידה. בעניין זה היה נוהג לומר: "יש לנו ארץ כה יפה, אני לא יודע אם כל היורדים האלה אי-פעם הסתוובו בעולם וראו איזה ארץ הם מפוזדים, מה הם עוזבים מכאן". הוא לא השלים עם הירידה והיה מוכן אפילו ליריב עם מי שהכריז על כוונתו לעזוב את הארץ.

יובל היה בוגר מכפי גילו, נחרץ בדעותיו, "תולעת ספרים" וידען בתחוםים שונים. יחד עם זאת היה נער שננהה ממיסיבות, משירים ישראלים, מטיילים ברחבי הארץ, מצילום ומסתס השתובבות. היה יפה-תואר ויפה-נפש, ותמיד עמד במרכז העניינים: היה חבר במועדצת התלמידים, כותב העלונים ומחבר השירים לחגיגות ולמסיבות בית-ספרו, אחראי לציורים ולבבדות האומנות שקיים את כותלי בית-הספר, בדוחן שידע תמיד להצחיק ולשם את חברי לכיתה, מרצה בענייני דת, מוסר, ארץ-ישראל ועם ישראל, בשיעורי החברה. עם זאת נהג בצדינות, בלי להתפרק בהישגיו השונים, הוא התנגד לטבעיות ומtooן הכרה פנימית בחובה המוטלת עליו. כך חונך בביתו - לאהבת הארץ והעם, לאהבת האדם, להגשמה ולעשיה.

את שעות הפנאי הקדים להדרכה בתנועת "המחנות העולים", שאליה השתין מגיל שלוש-עשרה. במסגרת זו התארכנו חברים רבים ליציאה לגרעיני נחל"ל, ויובל, שהיה מזכיר הגרעין, נמנה עם חברי "לוחמינו": שם הגרעין המורכב מראשי-התיבות של שמות המקומות שמהם הגיעו החברים: לוחמי-הגיטאות, מוצקין, ירושלים, תל-אביב ונוה-שאן.

במהלך פעילותו בתנועה התאהב יובל בסיגל שהייתה גם היא חברת גרעין. הוא היה אז תלמיד כיתה י"א, שלפניו בחינוך הבגרות, ויובל חש שמא הקשר הזה יפגע בלימודים. לאחר ששוחח עם המנכנת שלו, שהרגיעה אותו, דבר גם עם הוריו. דוגמה זו ממחישה את הקירבה שחש כלפי הוריו. למעשה, גם במישור המשפחתி בלט בו יהודו, שכן הוריו היו חברים ואף הוא היה להם חבר. היו ביניהם שיחות-נפש, דיונים והתייעצויות הדדיות, וכך גם עם אחיו הצעיר. אהבה וחום שררו בין בני המשפחה.

יובל היה בוגר גם באהבו. נראה כי נמנה עם ייחודי הסגולה, שניחנו בכישרונו אהוב, להתרגש מהאהבה ולבטאה במעשים ובמילים. אהבו לאחerto, להוריו ולחברי הייתה כנה, עמוק ולא סייגים.

יובל גויס לצה"ל במחצית ינואר 1981 והתנדב לשרת בנח"ל המוצנча. לאחר הטירונות ותקופת ההכשרה של הגרעין בקיבוץ אלרום, נשלחה למשימות של ביטחון שוטף. גם במסגרת הצבאית בלטה לעין כל דמותו המיוחדת והוא השכיל לרקום קשרי ריאות אמיתיים עם חברים ליחידה וגם עם מפקדים.

בזמן מלחמת שלום הגליל ניהל יומן ותיעד במילימ ותצלומים את כל האירועים והפעולות שבhem נטל חלק. ביום יי"ט בסיוון תשמ"ב (10.6.1982) נפל יובל בקרבת בלבנון והובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות הצבאי בהר-הרצל. השair אחורי הוריהם ואות.

יוטר מכל המאמרים והראיונות שהתפרסמו בעיתונים ושודרו ברדיו, היטיב לתארו אביו: "ליובל אלהים נתן כל מה שהוא יכול היה לתת לאדם. היה חכם, היה עני, ברוך בשرونנות, מארגן מעולה ופיקח. רק חיים הוא לא נתן לו".

ועוד כתוב האב לבנו: "היית לי הטוב שברעי. אושרי לא ידע גבול כשהיה מגיע לחופשה. היינו לובשים אז בגדים זהים ויורדים העירה לקניות ולסידורים. התגאהתי בך על היותך נח'לאי בן נח'לאי וננהנית מככל רגע במחיצתך. שרהה בינוינו הרגשת שלמות. הייתה בן נאמן. אהבת את הבית ולא חסכת מאמץ ליצור קשר מתמיד עמו. החיים חננו אותך בהרבה דברים טובים, אתה, בדרך המיוונית, ידעת להעביר דברים אלה גם לאחררים".

בני משפחתו של יובל הוציאו לאור ספר לזכרו ובו דברים של בני משפחה, חברים, מפקדים ומורים על דמותו המיוונית, וכן מכתבים של יובל להוריו ולחברתו, חברים שכabb ותצלומים של עבודות האמנות שלו.